

**Lakivaliokunnan mietintö n:o 1 hallituksen esityksen johdosta
laiksi pakkokeinolain 1 ja 2 luvun muuttamisesta**

Eduskunta on 29 päivänä lokakuuta 1991 lähettänyt lakivaliokuntaan valmistelevasti käsiteltäväksi otsikossa mainitun hallituksen esityksen n:o 153/1991 vp.

Valiokunta on tässä yhteydessä ottanut käsiteltäväksi myös ed. Niinistön ym. lakialoitteen n:o 2/1991 vp laiksi rikoslain 28 luvun 7 §:n muuttamisesta, ed. Aittoniemen ym. lakialoitteen n:o 7/1991 vp laiksi pakkokeinolain 1 luvun 3 §:n muuttamisesta ja ed. Vähänäkin lakialoitteen n:o 46/1991 vp laiksi pakkokeinolain 1 luvun 3 §:n muuttamisesta, jotka eduskunta on lähettänyt lakivaliokuntaan seuraavasti: lakialoite n:o 2/1991 vp 12 päivänä huhtikuuta 1991, lakialoite n:o 7/1991 vp 23 päivänä huhtikuuta 1991 ja lakialoite n:o 46/1991 vp 30 päivänä toukokuuta 1991.

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina lainsäädäntöjohtaja Jan Törnqvist ja dosentti, vt. lainsäädäntöneuvos Tapio Lappi-Seppälä oikeusministeriöstä, poliisiylitarkastaja Reijo Naulapää sisäasiainministeriöstä, varatuomari Kari Lehtola oikeusministeriön valmistelutyöryhmän puheenjohtajana, pääsihteeri Hannu Takala rikossenttorjunnan neuvottelukunnasta, nuorisopoliisi Timo Karjalainen Espoon poliisista, toimistopäällikkö Hilka Kärkkäinen Espoon kaupungin sosiaalivirastosta, sosiaalishteeri Satu Siikander Vantaan kaupungin sosiaali- ja terveystoimintavirastosta, puheenjohtaja, kihlakunnantuomari Matti Karhunen Käräjäoikeustuomarit ry:stä, puheenjohtaja, nimismies Mikko Paatero ja varapuheenjohtaja, apulaisnimismies Matti Tohkanen Suomen Nimismiesyhdistyksestä, kaupunginviskaali Tom Ifström Suomen Kaupunginviskaaliyhdistyksestä, rikoskomisario Aimo Ojanen Poliisijärjestöjen Liitosta, puheenjohtaja, toimistopäällikkö Sirkka-Liisa Luomala Koulukuraattorit ry:stä, apulaisjohtaja Martti Mikkonen Liikennevakuutusyhdistyksestä ja professori Raimo Lahti Helsingistä.

Hallituksen esitys ja lakialoitteet

Hallituksen esityksessä ehdotetaan pidättämisen ja vangitsemisen edellytyksiä muutettaviksi siten, että rikoksesta epäilty saataisiin pidättää ja vangita paonvaaran, jälkienpeittämisvaaran tai rikosten jatkamisvaaran torjumiseksi, jos rikoksesta säädetty ankarin rangaistus on vähintään vuosi vankeutta. Tähän asti on edellytetty, että sanottu ankarin rangaistus on enemmän kuin vuosi vankeutta.

Pidättämistä ja vangitsemista koskeviin pakkokeinolain säännöksiin liittyvän kohtuussäännöksen arvioimisperusteisiin ehdotetaan lisättäväksi rikoksesta odotettavissa oleva rangaistus.

Myös matkustuskiellon edellytyksiä koskevia säännöksiä ehdotetaan muutettavaksi niin, että epäilty voitaisiin määrätä matkustuskieltoon, jos rikoksesta säädetty ankarin rangaistus on vähintään vuosi vankeutta.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

Lakialoitteessa n:o 2/1991 vp ehdotetaan, että toisen irtaimen omaisuuden luvattomasta käytöstä tuomittava enimmäisrangaistus korotetaan nykyisestä enintään yhden vuoden vankeusrangaistuksesta enintään yhden vuoden kuuden kuukauden vankeusrangaistukseksi.

Lakialoitteessa n:o 7/1991 vp ehdotetaan pakkokeinolain 1 luvun 3 §:n 1 momentin 2 kohtaa muutettavaksi siten, että rikoksesta todennäköisin syin epäillyn pidättäminen ja vangitseminen olisi mahdollista, jos rikoksesta säädetty ankarin rangaistus on vähintään yksi vuosi vankeutta.

Lakialoitteessa n:o 46/1991 vp ehdotetaan pakkokeinolain 1 luvun 3 §:ään lisättäväksi uusi momentti, joka mahdollistaisi luvattomaan käyttöön (RL 28:7) tai vangin karkaamiseen (RL 16:11 b) todennäköisin syin epäillyn pidättämisen ja vangitsemisen riippumatta siitä, että

mainituista rikoksista ei ole säädetty ankarimpaa rangaistuksena pakkokeinolain 1 luvun 3 §:n 1 momentin 2 kohdassa edellytettyä yli yhtä vuotta vankeutta.

Valiokunnan kannanotot

Lakiehdotus

Hallituksen esityksen tarkoituksena on tehdä mahdolliseksi vapauteen kohdistuvien pakkokeinojen käyttäminen luvaton käyttöä koskevissa rikoksissa. Hallituksen esityksessä on lueteltu kolme vaihtoehtoista tapaa asian ratkaisemiseksi. Niistä on valittu vaihtoehto 2: alennetaan pakkokeinolain pidättämistä, vangitsemista ja matkustuskieltoa koskevissa säännöksissä sitä rangaistusrajaa, jonka jälkeen näiden pakkokeinojen käyttäminen on mahdollista.

Saamansa selvityksen perusteella valiokunta hyväksyy hallituksen esityksen tavoitteen, mutta katsoo, ettei vielä tässä vaiheessa, rikoslakiuudistuksen ensimmäisen vaiheen oltua voimassa yhden vuoden ja muiden uudistusvaiheiden ollessa edelleen valmisteluasteella, ole edellytyksiä arvioida, onko pakkokeinolakia syytä muuttaa hallituksen esittämällä tavalla siten, että rikoksesta todennäköisin syin epäilty saadaan säädettyjen edellytysten vallassa pidättää, milloin rikoksesta säädetty ankarin rangaistus on vähintään vuosi vankeutta.

Hallituksen esityksen tavoitteeseen pääsemiseksi valiokunta pitää tässä vaiheessa käyttökelpoisimpana keinona vaihtoehtoa 3: otetaan po. pakkokeinoja koskeviin säännöksiin poikkeussäännös, jonka mukaan pidättäminen, vangitseminen ja matkustuskieltoon määrääminen on mahdollista luvattoman käytön kysymyksessä ollessa, vaikkei teosta säädetty ankarin rangaistus olekaan enemmän kuin yksi vuosi vankeutta.

Valiokunta ehdottaakin hallituksen esitykseen sisältyvän lakiehdotuksen hyväksymistä seuraavin muutoksin ja huomautuksin:

1 luvun 3 §. Pidättämisen edellytykset. Edellä lausuttuun viitaten valiokunta ehdottaa, että pykälän 1 momentin 2 kohdan rangaistusrajoja ei muuteta. Sen sijaan 2 kohtaan lisätään poikkeussäännös, jonka mukaan pidättäminen on mahdollista luvattoman käytön johdosta, vaikka siitä säädetty ankarin rangaistus ei ole enemmän kuin vuosi vankeutta.

Pykälän 1 momentin 2 kohtaan ehdotetun laajennuksen vastapainoksi 3 momentissa olevaa kohtuusäännöstä ehdotetaan tiukennettavaksi.

Valiokunnan omaksumasta kannasta seuraa, ettei kohtuusäännöstä tarvitse muuttaa. Näin ollen valiokunta ehdottaa pykälän 3 momentin poistamista lakiehdotuksesta.

1 luvun 8 §. Vangitsemisen edellytykset. Pykälän 3 momentissa olevaa kohtuusäännöstä ehdotetaan muutettavaksi 3 §:n 3 momenttia vastaavasti. Valiokunta ehdottaa, että myös 8 §:n 3 momentti poistetaan tarpeettomana lakiehdotuksesta.

2 luvun 1 §. Matkustuskiellon edellytykset. Matkustuskieltoa koskevia säännöksiä ehdotetaan muutettaviksi pidättämisen edellytyksiä vastaavasti niin, että matkustuskielto saadaan määrätä, milloin rikoksesta säädetty ankarin rangaistus on vähintään vuosi vankeutta.

Samoin kuin edellä 1 luvun 3 §:n kohdalla valiokunta ehdottaa, ettei pykälän rangaistusrajaa tässä vaiheessa muuteta, vaan pykälään lisätään poikkeussäännös, jonka mukaan matkustuskieltoon saadaan määrätä, jos rikos on luvaton käyttö.

Johtolause. Valiokunnan ehdottamista muutoksista seuraa, että myös johtolause on tarkistettava.

Pidättämisoikeus asianomistajarikoksissa. Poliisin edustajat ovat valiokunnassa kiinnittäneet huomiota siihen, että kun luvaton käyttö on asianomistajarikos, ei pidättämiseen useinkaan ryhdytä, ellei asianomistajaa ole ehditty saada selville ja tämä ole esittänyt syytevaatimusta. Perusteluksi tälle puuttumattomuudelle on esitetty oikeuskirjallisuuden linjaerimielisyyksistä johtuva varovaisuus.

Valiokunta toteaa, ettei voimassa olevan oikeuden mukaan voida katsoa, että asianomistajan rangaistusvaatimus olisi asianomistajarikoksissa pidättämisen edellytys, kiinniottamisesta puhumattakaan. Käsityksensä tueksi valiokunta viittaa esitutkintalain 3 §:n 2 momenttiin, jonka mukaan asianomistajarikoksen esitutkinta saadaan aloittaa, vaikkei rangaistusvaatimusta olekaan tehty, jos asianomistaja ei ilmeisesti vielä tiedä rikoksesta eikä tutkintaa voida siirtää rikoksen selvittämistä vaarantamatta. Tutkinta on lopetettava, jos asianomistaja rikoksesta tiedon saatuaan ei ilmoita vaativansa rikokseen syyllistyneelle rangaistusta. Esitutkinnassa selvitetään rikos, sen teko-olosuhteet, ketkä ovat asianosaisia sekä muut syytteestä päättämistä varten tarvittavat seikat. Esitutkintakeinoja taas ovat mm. syylliseksi epäillyn kuulustelu, kiinniottaminen kuulustelua varten ja tarvittaessa pidättäminen.

Tulkintaepäselvyyksien poistamiseksi valiokunta pitää tarpeellisena, että oikeusministeriö huolehtii edellä omaksutun kannan tiedottamisesta lakia soveltaville viranomaisille.

Ennaltaehkäisevät toimenpiteet

Moottoriajoneuvon luvattomalle käytölle on tunnusomaista, että siihen syyllistyvät usein jenginä toimivat nuoret ja samat henkilöt toistavat tekonsa lyhyin väliajoin. Rikokset muodostavat usein laajoja moottoriajoneuvon luvattomien käyttöjen sarjoja.

Tällaisten rikosten selvittämiseksi ja myös rikoskierteen katkaisemiseksi pidätysoikeus on tarpeen niin kuin hallituksen esityksessä todetaan. Moottoriajoneuvojen luvattonta käyttöä koskevia rikoksia ja niiden lisääntymistä ei kuitenkaan voida torjua yksinomaan pakkokeinojen avulla, vaan vakavaa huomiota on kiinnitettävä myös erilaisten kriminaalipoliittisten keinojen ja rikosten torjuntakeinojen monipuoliseen hyväksikäyttämiseen.

Nuorisorikollisuuden ehkäiseminen. Ennaltaehkäisevillä toimenpiteillä on ratkaiseva merkitys nuorisorikollisuuden osalta. Vanhempien, oikeus-, sosiaali- ja opetusviranomaisten hyvä yhteistyö on välttämättömyys. Tarvitaan uusia vaihtoehtoisia seuraamuksia, joissa olennaisinta on seuraamuksen suhteellinen nopeus sekä vaihtelu, ettei yhteiskunta ole välinpitämätön sen suhteen, miten sen nuoret jäsenet toimivat.

Valiokunta toteaa, että oikeusministeriö on viime joulukuussa asettanut työryhmän, jonka tehtävänä on 15.5.1992 mennessä laatia suosituksia sellaisiksi muiksi kuin rikosoikeudellisiksi keinoiksi, joilla voidaan vaikuttaa lasten ja nuorten asosiaaliseen käyttäytymiseen. Tässä tarkoituksessa työryhmä

— kartoittaa jo käynnissä tai suunnitteilla olevat hankkeet,

— selvittää, miten koulun, sosiaalitoimen ja oikeusviranomaisten toimintaa ja yhteistyötä voidaan tehostaa ja toimenpiteisiin ryhtymistä nopeuttaa, sekä

— tekee ehdotuksia mahdollisiksi uusiksi kokeiluiksi.

Valiokunta esittää toivomuksenaan, että työryhmän esityksistä saadaan nopeasti konkreettisia käytännön keinoja, joilla voidaan edesauttaa lasten kasvamista vastuullisuuteen ja aikuisuuteen.

Rikoksentorjunta. Useissa Euroopan maissa on saatu moottoriajoneuvojen luvattoman käytön estämisessä hyviä tuloksia erilaisilla rikoksentorjuntakeinoilla. Etusija on ollut ns. tilaisuuspainotteisilla toimilla, jotka kohdistuvat joko autoihin tai ympäristöihin, joista niitä varastetaan. Moottoriajoneuvojen luvattonta käyttöä on voitu vähentää muun muassa ohjauslukkojen käyttöönotolla, autojen rakenteellista suojausta parantamalla sekä julkaisemalla automerkkikohtaisia anastusriskilaskelmia. Uusi tietotekniikka antaa aikaisempaa vielä huomattavasti tehokkaampia keinoja rikoksentorjuntaan.

Valiokunta katsoo, että myös Suomessa asianomaisten viranomaisten on yhteistyössä auto- ja vakuutusalan kanssa nykyistä aktiivisemmin käytettävä hyväksi näitä kuluttajienkin edun kannalta hyviä uusia rikoksentorjuntakeinoja.

Lakialoitteet

Valiokunnan omaksumasta kannasta seuraa, että lakialoitteet tulisi hylätä.

Edellä esitetyn perusteella lakivaliokunta kunnioittavasti ehdottaa,

että hallituksen esitykseen sisältyvä lakiehdotus hyväksyttäisiin näin kuuluvana:

Laki

pakkokeinolain 1 ja 2 luvun muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä huhtikuuta 1987 annetun pakkokeinolain (450/87) 1 luvun 3 §:n 1 momentin 2 kohta ja (*poist.*) 2 luvun 1 § (*poist.*) seuraavasti:

1 luku

Kiinniottaminen, pidättäminen ja vangitseminen

3 §

Pidättämisen edellytykset

Rikoksesta todennäköisin syin epäilty saadaan pidättää:

2) jos rikoksesta on säädetty lievempi rangaistus kuin kaksi vuotta vankeutta, mutta siitä säädetty ankarin rangaistus on *enemmän kuin* vuosi vankeutta *tai jos rikos on luvaton käyttö* ja epäillyn olojen tai muiden seikkojen perusteella on todennäköistä, että hän:

a) lähtee pakoon taikka muuten karttaa esitutkintaa, oikeudenkäyntiä tai rangaistuksen täytäntöönpanoa;

b) vaikeuttaa asian selvittämistä hävittämällä, turmelemalla, muuttamalla tai kätkemällä todistusaineistoa taikka vaikuttamalla todistajaan, asianomistajaan, asiantuntijaan tai rikoskumpaniinsa; taikka

c) jatkaa rikollista toimintaa;

(3 mom. *poist.*)

8 §

(*Poist.*)

2 luku

Matkustuskielto

1 §

Matkustuskiellon edellytykset

Rikoksesta todennäköisin syin epäilty saadaan määrätä pidättämisen tai vangitsemisen sijasta matkustuskieltoon, jos rikoksesta säädetty ankarin rangaistus on *enemmän kuin* vuosi vankeutta *tai jos rikos on luvaton käyttö* ja epäillyn olojen taikka muiden seikkojen perusteella on todennäköistä, että hän:

1) lähtee pakoon taikka muuten karttaa esitutkintaa, oikeudenkäyntiä tai rangaistuksen täytäntöönpanoa; tai

2) jatkaa rikollista toimintaa.

Voimaantulosäännös

(Kuten hallituksen esityksessä)

Lisäksi lakivaliokunta kunnioittavasti ehdottaa,

että lakialoitteisiin 2, 7 ja 46/1991 vp sisältyvät lakiehdotukset hylättäisiin.

Helsingissä 11 päivänä helmikuuta 1992

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Lax, varapuheenjohtaja Halonen ja jäsenet Aittoniemi, Haavisto, Komi, V. Laukkanen, Liikkanen (osit-

tain), Niinistö, Polvi, Savela (osittain), Suhola, Tykkyläinen, Viljanen ja Vuoristo sekä varajäsen J. Leppänen (osittain).

Vastalauseita

I

Kun eduskunta esitutkintalain säätämisen yhteydessä käsitteli myös pakkokeinolain säännöksiä, päätti silloinen lakivaliokunta äänestyksen jälkeen, että pidättämisen ja vangitsemisen eräänä edellytyksenä on pakkokeinolain 1 luvun 3 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaan muun muassa se, että rikoksesta säädetty ankarin rangaistus on enemmän kuin yksi vuosi vankeutta. Yleinen ilmapiiri asian käsittelyssä silloin oli, että asiaa tulisi myöhemmin tarkastella siltä pohjalta, olisiko pidättämisen ja vangitsemisen edellytyksenä olevaa ankarimman rangaistuksen kriteeriä alennettava yhteen vuoteen.

Olen tekemälläni lakialoitteella n:o 7/1991 vp pyrkinyt tältä pohjalta luomaan yhtenäisen käytännön eri rikosten osalta pidättämisen ja vangitsemisen suhteen. Tähän samaan ratkaisuun päätyi myös oikeusministeriö hallituksen esityksessä. Valiokunta kuitenkin katsoi oikeaksi liittää pakkokeinolakiin jälleen yhden poikkeussäännöksen, jolla korjataan moottoriajoneuvon

luvattoman käyttöönottamisen tutkinnassa ilmennyt, pidätysoikeuteen liittyvä ongelma. Mielestäni pakkokeinolakia ei voida jatkuvasti korjata poikkeussäännöksiin, vaan on pyrittävä yhtenäiseen selkeään linjaan.

Valiokunta ehdotti myös pakkokeinolain 2 luvun matkustuskieltoa koskevaa säännöstä muutettavaksi siten, että matkustuskielto voidaan antaa, vaikka ankarin rangaistus ei ole enemmän kuin yksi vuosi vankeutta, kun kysymyksessä on mainittu luvaton käyttö. Tämän lainkohdan muutoksen olisi pitänyt tapahtua loogisesti saman suuntaisena kuin olen edellä esittänyt pakkokeinolain 1 luvun kohdalla.

Valiokunnan olisikin pitänyt hyväksyä lakiehdotus lakialoitteeni pohjalta.

Ehdotan,

että lakiehdotus hyväksyttäisiin seuraavan sisältöisenä:

Laki

pakkokeinolain 1 ja 2 luvun muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 30 päivänä huhtikuuta 1987 annetun pakkokeinolain (450/87) 1 luvun 3 §:n 1 momentin 2 kohta ja 2 luvun 1 § seuraavasti:

1 luku

Kiinniottaminen, pidättäminen ja vangitseminen

3 §

Pidättämisen edellytykset

(1 mom. kuten hallituksen esityksessä)

(3 mom. kuten valiokunnan mietinnössä)

8 §

(Kuten valiokunnan mietinnössä)

2 luku

Matkustuskielto

1 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

Voimaantulosäännös

(Kuten valiokunnan mietinnössä)

Helsingissä 11 päivänä helmikuuta 1992

Sulo Aittoniemi

II

Hallituksen esityksen tarkoituksena on korjata se epäkohta, ettei vapauteen kohdistuvien pakkokeinojen käyttäminen ole mahdollista moottoriajoneuvon luvattoman käytön tapauksissa. Tämä epäkohta olisi voitu korjata kolmella tavalla: korottamalla luvattomasta käytöstä säädettyä maksimirangaistusta yli yhdeksi vuodeksi, sallimalla pidätysoikeus poikkeuksellisesti luvattoman käytön kohdalla tai muuttamalla pidätysoikeuden edellytyksiä siten, että kaikissa niissä rikoksissa, joissa maksimirangaistus on yksi vuosi vankeutta, vapauteen kohdistuvat pakkokeinot ovat sallittuja.

Rikosoikeuden sisäisen johdonmukaisuuden kannalta ja muutoinkin paras vaihtoehto olisi korottaa luvattoman käytön maksimirangaistusta moottoriajoneuvojen osalta yhdeksi vuodeksi kuudeksi kuukaudeksi vankeutta. Jos nimittäin muutetaan pidätysoikeuden edellytyksiä pelkästään luvattoman käytön osalta, ratkaisu on epäjohdonmukainen sen yleisen rikosoikeudellisen periaatteen kanssa, jonka mukaan pidätysoikeus määräytyy teon moitittavuuden perusteella ja kriteerinä on pidetty teosta seuraavaa maksimirangaistusta. Toisaalta jos pidätysoikeus laajennetaan koskemaan kaikkia tekoja, joissa maksimirangaistus on yksi vuosi, tulee pidätysoikeuden alaisuuteen sellaisia rikoksia, joissa perinteisesti ei ole voitu hyväksyä pidätysoikeutta. On kuitenkin myönnettävä, että tämä sinänsä huono rakaisu toisi parannuksen mm. vakuutuspetoksen osalta, koska eduskunta onnettomalla tavalla on säättänyt vakuutuspetoksen maksimirangaistukseksi yhden vuoden vankeutta aikaisemman kuuden vuoden asemesta, minkä vuoksi vakuutuspetoksen kohdalla pidätysoikeus ei ole missään tapauksessa sallittua.

Maksimirangaistuksen korottaminen moottoriajoneuvon luvattoman käytön osalta olisi sikälikin oikein, että ratkaisu antaisi myös selvän viestin teon paheksuttavuudesta ilman, että se

tosiasiallisesti vaikuttaisi merkittävästi yleiseen rangaistuskäytäntöön. On nimittäin muistettava, että rikoslain kokonaisuudistuksen ensimmäisessä osassa hallituksen esitys luvattoman käytön maksimirangaistukseksi on yksi vuosi kuusi kuukautta vankeutta, mutta lakivaliokunta onnettomasti muutti hallituksen esitystä. Osaksi tästä syystä moottoriajoneuvojen luvattomat käytöt ovat lisääntyneet huomattavasti viime aikoina.

Esittämäni vaihtoehtoa on pyritty torjumaan sillä, ettei varkauden ja luvattoman käytön maksimirangaistus voisi olla yhtä suuri. Tältä osin totean, että anastetun omaisuuden arvon kohotessa yli 15 000 markan teko luonnehditaan yleensä törkeäksi varkaudeksi, jolloin maksimirangaistus on neljä vuotta vankeutta. Moottoriajoneuvon luvattoman käytön osalta rikoksen kohteena voi olla myös satojen tuhansien markkojen arvoinen henkilö- tai kuorma-auto, joten on itsestään selvää, että maksimirangaistus voi olla aivan yhtä suuri kuin varkauden perustunusmerkistö, niin kuin se vuosikymmeniä on ollutkin.

Lopuksi totean vielä, että vaikka rikoslain kokonaisuudistuksen tavoitteena näyttää olevan yleinen rangaistustason alentaminen, ei tämä tavoite voi vähentää rikosten selvittämiseen liittyvää yhteiskunnallista intressiä. Tämän vuoksi katson, että toiseksi paras vaihtoehto olisi hallituksen esitys ja sitä vastaava edustaja Aittoniemen lakialoite, joiden mukaan pidätysoikeus olisi siis mahdollista niissä tapauksissa, joissa rikoksen maksimirangaistus olisi vähintään yksi vuosi vankeutta.

Edellä olevaan viitaten ehdotan,

*että valiokunnan mietintöön sisältyvä lakiehdotus hylättäisiin ja
että sen sijaan hyväksyttäisiin lakialoitteen n:o 2/1991 vp pohjalta seuraava lakiehdotus:*

Laki

rikoslain muuttamisesta

*Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan rikoslain 28 luvun 7 §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on 24 päivänä elokuuta 1990
annetussa laissa (769/90), seuraavasti:*

7 §

Luvaton käyttö

Joka luvattomasti käyttää toisen irtainta omaisuutta taikka kiinteää konetta tai laitetta, on tuomittava luvattomasta käytöstä sakkoon tai vankeuteen enintään yhdeksi vuodeksi tai, milloin

teko kohdistuu toisen moottoriajoneuvoon, enintään yhdeksi vuodeksi kuudeksi kuukaudeksi.

*Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 19 .*

Helsingissä 11 päivänä helmikuuta 1992

Vesa Laukkanen

